

Der er som bekendt fire led i forslaget. Der er ændringen af § 69, og jeg har udtrykt min undren over, at man her gerne vil målet, men ikke er villig til at gå vejen.

Jeg skal derudover sige til fru Vibeke Peschardt fra Det Radikale Venstre, at det, vi gør, jo lige præcis er at give kommunerne økonomiske muligheder. Argumentationen gik i et eller andet omfang på, at vi satte kommunerne skakmat ved at gennemføre noget, der ikke var økonomisk dækning for. Der er dækning både i dette forslag og i finanslovsændringsforslag, der bevirker, at kommunerne ikke kommer i den omtalte klemme.

Den sidste del af forslaget drejer sig om uddannelse af pædagoger. Det synes jeg er ekstra interessant i en periode, hvor vi diskuterer ikke alene børnepasning, men også veje ud af arbejdsløsheden. Folketinget lod sig formentlig inspirere af Socialkommissionens rapporter, der påviste, at der var god samfundsøkonomi i at uddanne til områder, hvor der er mangel på arbejdskraft, i stedet for passivt at bruge pengene til at forsørge folk. Det er jo absurd, at på pædagogområdet, hvor vi selv styrer aftaget, har vi i en årrække i stigende grad stået med det problem, at vi ikke har kunnet skaffe uddannet arbejdskraft. Det må forekomme absurd i et samfund med arbejdsløshed, at vi ikke giver de unge adgang til en uddannelse, hvor der efterfølgende er sikkerhed for et job.

Jeg skal så knytte nogle bemærkninger til de enkelte ordførertaler:

Jeg må først sige til socialministeren, at jeg forstår, at regeringen stadig har en pasningsgaranti inden udgangen af 1995 som mål. De formuleringer, der anvendes, er kendetegnet ved, at de i stigende grad bliver udvandet. Den sidste udmelding er, at man i foråret 1995, hvor man i parentes bemærket i øvrigt diskuterer den kommunale økonomi for 1996 og ikke for 1995 – det er jo sådan, at man om foråret forhandler for det efterfølgende år – vil forhandle pasningsgarantien på plads. Jamen så er det da for alvor, at man griber ind i en periode, hvor al budgetlægning er afsluttet i kommunen. Hvis man mener det alvorligt, at det skal nås inden udgangen af 1995, kommer man til at gribe ind og lave det i en periode, hvor den kommunale budgetlægning er afsluttet, og så falder den del af ordførerbemærkningerne, der siger, at dette er forkert timet.

Jeg tror derfor, at en af Det Radikale Venstres formuleringer var mere præcis. Den lød sådan,

som jeg husker det, at når vi det ikke i år, må vi kigge på det næste år eller næste år eller næste år. Sagen er, at lige i øjeblikket glider pasningsgarantien. Da statsministeren lovede pasningsgarantien, troede folk på det, og det er et problem, at den glider længere og længere væk.

Må jeg sige til hr. Jan Petersen, som også er bekymret for at lovgive, at det forstår jeg simpelt hen ikke. Vi har jo parallelle områder, hvor vi også siger, at der er en pligt, f.eks. på folkeskoleområdet. Det kan da også betragtes som et indgreb i det kommunale selvstyre at hævde, at alle børn skal undervises. I forhold til ikke at sige, at det skal de, er det da et indgreb, men det er et indgreb, som vi har fundet fornuftigt. Vi har det principielle synspunkt, at forældre, der ønsker deres børn passet, også skal kunne få det. Dette er ikke et større indgreb end at kræve, at hvis forældre ønsker, at deres børn skal undervises, skal kommunerne også sikre, at det sker.

Vi er enige i Socialdemokratiets positive vurdering af forældreorloven; vi vil oven i købet meget gerne forbedre den.

Til hr. Erik Larsen fra Venstre, som betegnede det som et typisk SF-forslag, må jeg sige, at jeg er helt enig. Det kan jo heller ikke være så overraskende, al den stund det er os, der har skrevet det. Det er rigtigt, at det dikterer kommunerne, og det skal jeg ikke kommentere yderligere, men jeg synes, hr. Erik Larsen går galt i byen med udsagnet om, at SF ønsker et institutions-samfund. Det er egentlig ikke så meget en diskussion om, hvad SF ønsker, men meget mere en diskussion om, hvad forældrene ønsker.

Jeg forstod i øvrigt også af en af de korte bemærkninger fra hr. Erik Larsen, at Venstre ikke var imod institutioner som sådan og formentlig har medvirket til at udbygge daginstitutionerne i en række kommuner. Så forekommer det bare lidt underligt, at vi får de dér meget ideologiske udmeldinger af et område, hvor det i virkeligheden er et spørgsmål om at gøre det, forældrene gerne vil have.

Jeg skal sige til hr. Stefan G. Rasmussen, som også tog afstand fra forældrenes ret til at få en plads, at jeg synes, det er interessant ud fra en liberal-borgerlig holdning, at man er så meget systemmenneske i denne diskussion, at børnenes krav – og de bliver vel formuleret gennem forældrene i denne periode – skal vige; de taber i slagsmålet med de store systemer.

Hr. Tom Behnke havde en rosende omtale – i øvrigt vist også som den eneste – af, at der var